

el mirall de la metròpoli

poesies: alfredo gavín agustí
fotografies: cristòbal garcia lópez

la imatge
que parla

AROLA EDITORS

INMIGRACION

MÁS DE 2 MILLONES DE
PARAJOS ESPAÑOLES
MÁS DE 6 MILLONES DE
POBRES EN NUESTRO
PAÍS.

TIENEN MÁS CRIMENES
QUE LA UNIÓN
EUROPEA.
ACAPARAN TODAS LAS
AYUDAS SOCIALES
Y LAS CARCELAS
ABARROTADAS
EXTRANJEROS.

TIENEN MÁS DEFENSA
QUE NOSOTROS EN
NUESTRA PROPIA TIERRA
EL INTEGRISMO AVANZA
IMPARABLE EN EUROPA.

FIN A LA INVASIÓN

DEMOCRACIA
NACIONAL

ERRORISMO
ANOS BLANCAS
NO DURA.
A PERPETUA YAI!

902 103 121

www.democraciainacional.org

DEMOCRACIA
NACIONAL

I

Terrible aquesta solitud
de fer versos a contratemps.
Aquesta voluntad ridícula
de donar ofrenes a qui no les demana,
de contar la recurrent història suada
del sentiment ferit per les avingudes,
de l'amor en habitacions amb persianes,
del desamor que posa fred als ossos,
de la traïció incontenible en aquestes altures,
    1. de la tendresa de l'infant, de la pluja i el
        bosc,
del dolor de la pàtria i de l'absenta,
del cor càlid que no troba repós,
dels efebus i de les platges i del déus
i dels àngels caiguts i dels pàrams
i del vi que bec amb els meus germans
i de les banderes i de les lluites i de l'asfalt
i de la cançó que canto perquè no canto
i de París i de Venècia i que perfumats
i que nobles encara en la decadència
i que dignes i que sumptuosos i que podrits estem.

II

Als afores no hi ha l'home:

hi ha les restes de l'home,
l'òxid de l'home,
la pell cremada de l'home,
l'oblit calumniós de l'home,
la mà ofegada i el desig arraconat de l'home,
el cabell astrat de l'home,
el cavall esventrat de l'home
la raó mutilada de l'home,
el sabó brut de l'home,
l'absència i la cadira buida de l'home.

X

Els camins s'inicien amb aromes de desterrat.
Sabem d'on sortim quan ja no hi som.

L'abisme s'obre i la seva profunditat ens conté,
s'amotlla a les dimensions de la nostra por,
de la nostra manera de voler morir.

Els camins sempre deixen enrere
petjades en el temps,
pells de toronges, pedres de carrer,
falcions que xisclen en la tarda, mares cosint,
cabells pentinats, algun mort.

XII

Tinc el cor cansat de diumenges i esperances,
cansat de gessamins indefensos,
de vapors que atenen les ordres de sortida,
de llimones netes a les finestres,
de passos furtius en el requadre del núvols...

...els núvols, com hem arribat a estimar els núvols!

Els núvols que viatgen per mil fronteres
amb la majestuositat d'aquells que no paguen peatge.

XXII

Dintre del jo
hi ha tan poc jo
que no hi sóc ni jo.

